

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quousque approbatio duret, reuocarique possit. §. 4

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

lis dispositio, quæ sub voto obedientiæ comprehendebatur; idcirco non est extendenda ad quamlibet petitionem iniuste negatam.

9. Fateor, hanc sententiam verissimam esse, si de sacerdotibus secularibus loquamur. At de Religiosis veritas credo, si à suis Prælatiis præsentati fuerint, eisque iniuste approbatio negata, aut restricta, iure ipso censeri approbatos ex Clement. *Dudum de sepulcr.* & ex Extravaug. Bonif. VII. quæ incipit, *Super ceteram eodem tit.* ibi enim conceditur Mendicantibus & consequenter omnibus, qui in eorum privilegiiis communicant, ut si ex odio, vel malevolentia à suis superioribus præsentati repellantur ab Episcopo, possint confessiones audire. Quod privilegium Tridentino decreto non censetur derogatum illa clausula, *privilegiis quibuscumque non obstantibus.* Tum, quia privilegium iure communi internum indiget speciali derogatione. Tum, quia privilegium concessum in Clement. *Dudum.* loquitur in causa speciali, Tridentinum verò generaliter. Quando autem lex generaliter loquitur non derogat speciali, cuius expressam non facit mentionem, ut plurius firmavit *rr. de legib. disp. tum, de revocatione privilegij, tum de legis derogatione.* Quod si dicas cum Suar. Valq. & Coninch. Trident. non revocasse dispositionem Clement. *Dudum de sepulcr.* sed prædictæ dispositioni approbationem Ordinariis ad didicisse obstat: quia additio approbationis in prædicto casu est expressa illius dispositionis derogatio. Si enim *ibi dem* dispositum erat, ut possent Religiosi Ordinariis præsentari, & ab eis ex odio, vel malevolentia repulsi confessiones secularium excipere virtute suorum privilegiorum, & Trident. decreto approbationem exigente, nequeunt deficiente approbatione eas excipere confessiones, manifestum est privilegium in dicta Clement. concessum revocatum esse, vel saltem restrictum. Quod si urgeas: Trident. æque in regularibus, ac in secularibus approbationem requisivit, sed negata secularibus approbatione, tametsi negetur iniuste, non possunt confessiones excipere, ergo nec regulares. Neganda est consequentia: quia regularibus est à iure privilegium concessum: quod tamen non invenitur concessum secularibus. Atque ita docent post Trident. scribentes, Nauar. c. 27. n. 265. Palac. *disp. 17. q. 7. Henric. de pœnit. l. 3. c. 2. Vega lib. 1. sum. casu 58. Rodrig. in explicat. Bullæ. §. 9. dub. 1. n. 33. c. 1. 1. q. regular. q. 59. art. 2. c. 10. Mirand. Man. Prælat. t. 1. quest. 45. art. 6. c. 8. Zenedo de q. canon. quest. 38. n. 20. c. 21. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 4. Fagund. de 2. Eccles. præcep. lib. 8. c. 2. n. 15. c. 58.*

Constabit autem, Episcopum nulla causa iusti duci ad negandam approbationem, si nullam huius negationis causam legitimam exhibeat, si Religiosis, vel Religioni detrahite, si alios Clericos seculares, vel Religiosos in communi hominum æstimatione minus idoneos approbet, ut latius profertur Rodriguez in *explicat. Bullæ. §. 9. dub. 1. Fagund. de secundo Eccles. præc. lib. 7. cap. 2. n. 16.*

§. IV.

Quousque approbatio duret, reuocari que possit.

1. Approbatio ex beneficio durat, dum beneficium retinetur.
2. Si per examen, aut alias approbatus fuerit pro limitato tempore, eo finito cessat.
3. Si absolute, cessat, si diocesim mutet.
4. Contrarium probabilitate non caret.
5. Cessat, si Episcopus reuocet, posse successorem, imò eundem reuocare, plures firmant.
6. Si absque causa reuocetur approbatio, nullius momenti est reuocatio.
7. Religiosis approbatio reuocari potest, si constet de eorum indignitate.
8. Extra hunc casum consent aliqui, nunquam reuocari posse, etiam à successore approbantis.
9. Verius est à successore posse reuocari.
10. Excipitur Capitulum, Sede vacante.
11. Aliqui excipiunt Religiosos Dominicanos, & Franciscanos: sed immerito.
12. Translati Religiosi in aliam diocesim possunt ab illius Episcopo examinari.
13. Ab eodem Episcopo, si prauo examine fuerint approbati, nequeunt nouo examini subiaci: secus si absque examine.
14. Quid nouiter statuerit sacra Congregatio circa reuocationem approbationis.

1. **A**pprobatio beneficio parochiali annexa durat, dum beneficium retinetur; poterit tamen ex iusta causa vsus illius, & iurisdicção suspendi, sicuti notarunt Suar. *disp. 28. sect. 2. n. 3. Reginald. lib. 1. num. 201. Barbof. de potest. Episc. alleg. 25. num. 23.*

2. Si verò per examen, aut aliis idoneis reputatus fuerit: tunc subdistingendum est, si pro tempore limitato iudicatus fuerit idoneus, finito eo tempore approbatio finitur: quia extendi non potest ultra voluntatem concedentis, vt alios referens docent Barbof. *alleg. 25. n. 21. c. 31.* Possit autem ad tempus approbationem concedi, docuerunt Gutier. *lib. 1. canon. q. c. 27. num. 18. c. 19. Suar. disp. 28. sect. 7. dub. 6. Man. Rodrig. t. 1. q. regul. qu. 59. art. 8. Mirand. Man. Prælat. t. 1. q. 45. art. 10. conclus. 1. Fagund. lib. 7. cap. 2. num. 34.* Potes namque examinatus non ad eò idoneus reputari, vt merito timere Episcopus possit, decessu temporis te ineprum fore, nisi approbatio cum restrictione temporis concedatur: occasio enim nouæ approbationis petendæ te diligentem faciet.

3. Quod si absolute, & indistincte approbatio concessa sit, affirmant communiter Doctores, duplici ex capite cessare posse. Primò, ex parte Confessarij: secundò, ex parte Episcopi. Ex parte Confessarij cessat approbatio, si diocesim mutet: quia mutatione diocesis cessat in ipsum Ordinarij approbantis iurisdicção, & consequenter ipsa approbatio facta, vt comprobatur vsus, & consuetudo: quoties enim Religiosi, vel seculares in aliam se diocesim transferunt, illius Episcopi approbationem requirunt. Sic docent Suar. *disp. 28. sect. 7. num. 3. c. 8. Fagund. lib. 7. de 2. Eccles. præcep. c. 2. nu. 22. Quaranta in sum. Bull. verb. Confessor. §. Præter. Valq. qu. 93. art. 3. dub. 4. nu. 3. & aliis relatis Bonac. *disp. 5. de pœnit. q. 9. pun. 4. §. 1. n. 21.* colligiturque ex declaratione Cardinalium apud Quarant. & apud Rodr. in *exposit. Bullæ. §. 9. n. 5.* vbi dicitur, approbatur ab alio, quam à Valentino Episcopo, in diocesi Valentina non censeri Approbatum. Item, ex privilegio concessò à Greg. XIII. Religiosis Societatis Iesu, audiendi confessiones, cum per alias dioceses, à quarum Episcopis approbati non sunt, transiunt, neque ibi Episcopus præsens adest, vt habetur in *Comp. priuil. Soc. Iesu, verbo, Confessor. §. 2.* Si igitur iure possent audire confessiones, vt quid illis priuilegium hoc concedebatur? Neque inde fit, Sacerdotes regulares, vel seculares, si postmodum redeant ad diocesim, in qua prius fuerunt approbati, noua approbatione indigere; non, inquam, indigent. Nam esto illa approbatio pro eo tempore, quò à diocesi abierunt, extincta sit: redit tamen ad ipsos, cum ipsi ad diocesim redeunt: quia (sic explicante vsu, & consuetudine) censetur concessa, dum in ea diocesi approbati domicilium habuerint, sicuti notauit Fagund. de 2. *Eccles. præcep. lib. 7. c. 2. n. 20. & pluribus relatis Barbof. de potest. Episc. alleg. 25. n. 22.**

4. Verum esto ita sit, probabilitate non caret approbatum ab vno Episcopo mutatione domicilij, approbationem non perdere. Sic docuit Cordub. *q. 10. ad 2. Henric. de pœnitent. lib. 3. cap. 6. num. 7. Coninch. disp. 8. dub. 7. num. 53. Man. Rodrig. in exposit. Bullæ. §. 9. dub. 2. Barbof. alleg. 25. num. 16.* Quia approbatio est quoddam iudicium authenticum de idoneitate personæ: quod semel factum perseverat, dum retractatum non est. Neque à subiectione actuali Episcopi, à quo receptum est, pendere videtur: sicuti non pendet gradus Doctoris, & Magistri in Vniuersitatibus recepti à subiectione eorum, à quibus recepti sunt. Neque contrarium declarauit sacra Cardinalium Congregatio, dum dixit, in diocesi Valentina non censeri approbatum, qui ab alio, quam ab Episcopo Valentino, approbatus est: quia intelligi debet de approbatione iurisdiccionem concedente: hæc enim ab alio in diocesi Valentina, quam ab Episcopo Valentino concedi non potest. Deinde non obstat privilegium Religiosis Societatis concessum, à Gregor. XIII. Tum, quia sæpe priuilegia conceduntur, non quia absolute necessaria sint: sed ad maiorem securitatem, ne ex contrariis opinionibus serupulus oriatur.

5. Ex parte Episcopi cessare potest approbatio, si ipse, vel eius successor concessam reuocent. Possit autem iusta causa intercedente non solum successorem in episcopatu, sed qui approbationem concessit, reuocare, firmant, tanquam certum, Henric. *lib. 5. de pœnit. c. 6. n. 6. Suar. disp. 28. sect. 7. n. 7. Laym. lib. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 5. Fagund. de 2. Eccles. præc. l. 7. c. 2. n. 60. Barbof. de potest. Episc. alleg. 25. n. 21. & colligitur ex cap. *Acceptimus, de etate, & qualitate,* vbi idonei ad Ordines reputati non sunt postmodum reputandi indigni ad beneficium, nisi forte postquam pronoti fuerint reddiderint se indignos. Si igitur post approbationem concessam approbatus indignus redditus est, reuocare potest, & debet Episcopus approbationem. Ratio est: quia approbatio, quæ est authentica declaratio de idoneitate personæ, sic ab idoneitate personæ approbatæ pendet, vt ea cessante, merito approbatio reuocari debeat. Et quidem quando constat aliquem redditum esse insufficientem, nemini est dubium reuocari posse, & deberi illius approbationem. Credo tamen probari sufficienter cuiusvis insufficientiam, si Episcopo generaliter præcipiente omnes suæ diocesis mercenarios sacerdotes examinari; aliquis renuat comparere. Satis enim probat, se redditum esse indignum, tum illa inobedientiam, tum presumptionem quam ingerit de scientiæ defectu, quòdque praxi, & consuetudine firmatum videmus.*

6. Quod si Episcopus absque iusta causa alicui datam approbationem reuocet (quod præsumendum non est,) verius existimo, inualidam esse reuocationem: quia approbatio, quæ est quædam sententia declaratiua de sufficientia personæ, non videtur stante eadem insufficientia mutari posse. Tum, quia est mutatio iniuriola. Tum, quia est aliena à potestate Episcopi, quæ non in destructionem, sed in adificationem concessa est. Atque ita, etsi cum formidine, docuit Suar. *disp. 28. sect. 7. n. 7. pag. de 2. Eccl. præc. lib. 7. c. 1. n. 63.* Excipit Fagund. nisi à principio approbationem Episcopus concesserit iuxta suum beneplacitum: nam, eo cessante, cessat approbatio, sicuti cessaret, limitato tempore concessa, eo tempore finito. Non caret difficultate exceptio, cò quòd de beneplacito rationabili, & iusto videtur intelligendum, non de beneplacito iniusto, & irrationabili.

7. Quod ad Religiosos specialiter attinet, certum est, reuocari eorum approbationem posse, & deberi, si cognitum, & probatum fuerit, scandalosè viuere, errores disseminare, surdos, vel mente captos esse: tum argum. text. in d. c. *accepimus. de astate. & qualis.* Tum, ex Concil. Trident. *sess. 5. c. 2.* qui textus, etsi de Predicatore regulari loquatur, æquè de Confessario procedit, sicuti notantur Henric. *lib. 3. de penit. c. 6. num. 6. Rodrig. in expos. Bull. 9. n. 31. in fin.* Fagund. *de 2. Eccl. præc. lib. 7. cap. 2. n. 24. & 31.* Nam in prædicto casu Episcopo, tanquam Apostolica Sedis Legato, regulariter subiciuntur, vt ex dicto Concil. colligitur.

8. Extra hunc casum iudicat Petr. Zenedo *de quest. canon. quest. 26. num. 14. in fin.* & Barthol. *Fumus verb. Absolutio. n. 23.* semel datam approbationem Regularibus reuocari nullatenus posse, non solum ab ipso approbante; sed neque ab eius successore, cò quòd hæc approbatio sit quoddam ministerium, quod ex delegatione Sedis Apostolica præstant Episcopi cõparatione Religiosorum. At Legatorum iurisdictione cessat expleto ministerio, ad quod delegantur. Ergo approbatione concessa non possunt Episcopi se amplius introumittere.

9. Cæterum omninò dicendum est à successore reuocari dictam approbationem posse, vt supponitur à Pio V. in quodam motu proprio edito anno 1571. incipiente, *Romani Pontificis.* ibi enim conceditur Episcopis, vt possint Religiosos omnes à se non approbatos præuio examine præcedente examinare. Ex qua concessione manifestè inferitur, illis concedi reuocare approbationem posse, si factò examine indignos approbatione inuenerint, alias frustra examini subicerentur. Ex quo manifestè inferitur, expleta approbatione non finiri Ordinariorum legationem; sed in ipsis, eorundemque successoribus continuari, vt causa iusta exigente suspendere, vel mutare approbationem possint. Atque ita docent Suar. *tom. 4. de penit. disp. 28. sect. 8. n. 4. & 5.* Fagund. *de secundo Eccl. præcept. lib. 7. cap. 2. n. 26.* Coninch. *disp. 8. de penit. dub. 7. n. 57.* Barthol. *de potest. Episc. alleg. 25. n. 29.* Mirand. *in Manual. Prælat. t. 1. q. 45. art. 7. & alij.*

10. Excipie ab hac doctrina Capitulum, Sede vacante, quod licet de iure possit Regulares ad examen vocare; spectatis tamen priuilegijs Regularibus concessis, nequaquam potest: tamen concessum est Dominicis, & Franciscanis, ne Capitulum, Sede vacante, reuocare possit approbationem ad confessiones, licentiam prædicandi, & vota in pia opera commutandi, vt docuit Fagund. *lib. 7. de secundo Eccl. præcept. c. 2. n. 28. & 29.* relatis Syluest. *verbo Confessor. 2. q. 3.* Rodrig. *t. 1. q. 59. q. 1. regular. art. 6. in fine.*

11. Secundo, excipit Man. Rodrig. *tom. 1. qq. regul. q. 59. art. 4.* Religiosos SS. Dominici, & Francisci, qui semel ab vno Episcopo approbati nequeunt nouo examini à successore subici, cò quòd prædictis Religiosis concedatur in Clement. *Dudum. de sepultur. ne noua approbatione indigeant,* tamen si aliquos diocesim, in qua fuerunt approbati, exierint. Sed nullatenus est admittenda exceptio: nam in dicta Clement. solum concessum est, vt approbati, & præsentari liberè possint confessiones audire, non tamen ibi conceditur, ne possint à successore examinari.

12. Quòd dictum est de successore, à fortiori dicendum est, si in aliam diocesim transferantur; possunt, inquam, à Prælato illius diocesis examinari. Neque enim tenetur aliorum Episcoporum iudicio fidere, cum sæpè contingat, idoneum in vna diocesi non sic reputari in alia diuersa, sicuti docent Coninch. *dub. 7. n. 57.* Layman. *l. 5. sum. tract. 6. c. 11. n. 8.* Mirand. *dicta q. 45. art. 7.* Barthol. *alleg. 25. n. 29.* & colligitur ex Clement. *Dudum. de sepul. post medium.*

13. Ab eodem autem Episcopo, si præuio examine fuerint Religiosi approbati, nouo examini subici non possunt, & consequenter nequit Episcopus eorum approbationem suspendere, aut aliquo modo reuocare. Sic expressè conceditur à Pio V. in dicto motu proprio, qui non est reuocatus per Gregor. XIII. vt ex declaratione Cardinal. testatur Barbofa, Fagund. Suar. & alij *suprà.* Notanter dixi, *præuio examine;* nam, si nullo examine præcedente aliquem regularem Episcopus approbauerit, poterit examini subici: quia ex nullo priuilegio contrarium videtur cautum, vt aduertit Suarez

tom. 4. de penitent. disp. 28. sect. 8. num. 5. Fagund. *dicto lib. 7. cap. 2. num. 27.*

14. Ad extremam notandum est, sacram Cardinalium Congregationem decreuisse 20. Nouemb. anno 1615. prout refert Barbof. *allegat. 25. num. 50.* ne Archiepiscopis, Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, ad quos Confessarios approbandi ius spectat, Confessarios regulares aliàs ab ipsis liberè approbatos ab audiendis confessionibus suspendere posthac liceat, nisi ex noua causa, eaque ad confessiones pertineat; aut ob non seruatum interdictum ab ipsis Ordinariis positum. Insuperque, ne confessiones audiendi facultatem omnibus simul vnius Conuentus regularibus Confessariis eadem sacra Congregatione inconsulta adimere possint. Ex quo decreto videtur inferri non posse, iam locorum Ordinarios generali suo edicto Religiosis omnibus approbationem suspendere, nisi denuò examinentur: quia ex hoc generali decreto omnibus Confessariis Conuentus simul licentia adempta esset. Deinde inferitur, nullius particularis Religiosi approbationem suspendi posse ab eo Prælato, à quo fuit concessa, tamen si præuio examine concessa non fuerit, nisi prius in particulari causa noua legitima suspensionis cognita, & probata fuerit: quod est conforme doctrinæ Henric. *lib. 3. de penit. cap. 6. s. 6.* à successore autem videtur suspendi posse. Tum, ne dicamus, motum Pij V. reuocari hoc Congregationis decreto. Tum, quia hoc decretum manifestè insinuat de ipsis concedentibus approbationem loqui, non de successoribus, vt colligitur ex verbis, *aliàs ab ipsis liberè approbatis.*

PUNCTUM XIX.

De officio, & obligatione Ministri in Sacramenti Pœnitentiæ administratione.

TRiplicem obligationem Minister habere potest, antecedentem, comitantem, & subsequentem Sacramenti administrationem.

§. I.

De obligationibus antecedentibus Sacramenti administrationem.

1. Qualiter Sacerdotes non parochi obligantur hoc Sacramentum petenti administrare.
2. Plures censent, Parochum obligatum esse audire confessiones eo casu tantum, quo penitenti obligatur confiteri.
3. Verius est teneri, quoties subditi grauitèr Sacramento indigent.
4. Rarò est obligatio Parocho hoc Sacramentum per se administrandi.
5. Qualiter Parochus obligetur tempore pestis Sacramentum ministrare.
6. Quid, si infirmus nolit alia voce confiteri, debet secretam confessionem cum periculo contagionis excipere.
7. Qualiter sunt excipiendæ confessiones, si plures eodem periculo naufragij laborent.
8. Parocho irrationabiliter negante licentiam alieno Sacerdoti confitendi, plures censent à iure concedi.
9. Sed verius est oppositum.
10. Fit satis rationi dubitandi.
11. Quid in prædicto casu te oportet facere.

1. Antecedens obligatio ea tantum est sacerdoti, vt hoc sacramentum, cum ab eo petitur, administret. Hanc autem obligationem, extra extremam necessitatem, solus Parochus habere potest. Alij vero sacerdotes, quia ex officio obligati non sunt sacramenta ministrare, reuolare possunt administrationem petitam: at, si semel petitioni acquieuerint, & confessionem exceperint, absolutionem concedere, vel negare pro meritis causæ tenentur, sicuti docuit Sotus in *4. dist. 18. quest. 2. art. 5. in fine.* Layman. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 13. num. 2. concl. 2.*

2. De Parocho autem dubium est, an teneatur audire subditi confessionem, quoties ipse confiteri voluerit. Plures firman, solum obligatum esse, cum ipse penitens tenetur confiteri: quia horum obligatio mutua esse videtur, aliàs onus grauisimum, & intolerabile subirent Parochi, si quoties eorum subditi confessionem petunt, obligati essent excipere. Sic docuerunt Richard. in *4. dist. 18. art. 2. quest. 3.* Maior. *dist. 17. q. 2.* Syluest. *Confessor. 1. q. 18.* Ioan. Med. *Ced. de confess. q. de confess. peccat. audientia, quoties subditus confiteri voluerit.* Armilla *verbo, Absolutio. n. 27.*

3. Communior tamen, & vera sententia docet, teneri Parochum administrare Sacramentum subditis, quoties eius administratione grauitèr subditi indigent: quia ex officio tenentur subditis, tanto bono indigentibus prouidere. Censetur